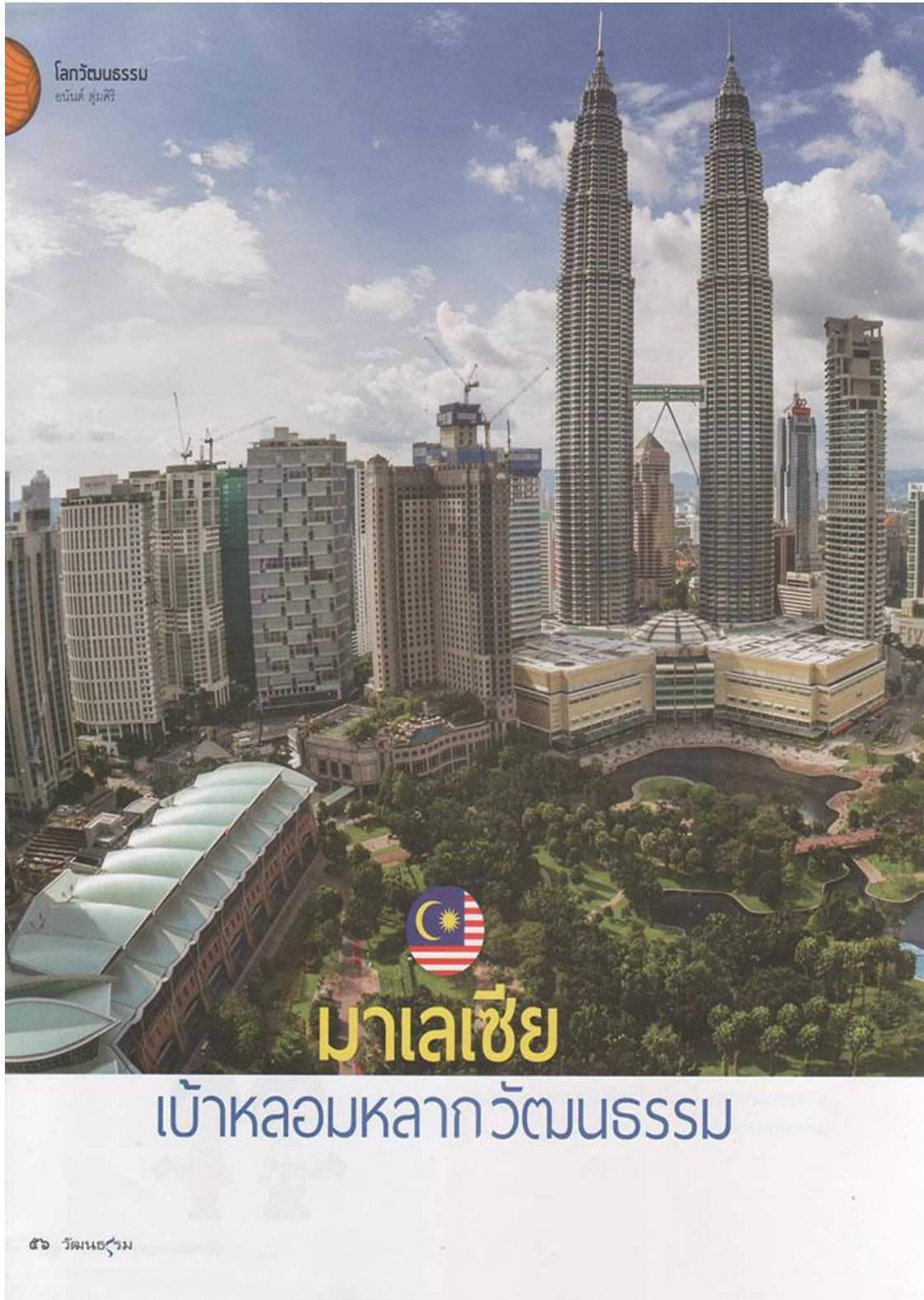

อนันต์ ตุ่มศิริ. “มาเลเซีย เบ้าหลอมหลากวัฒนธรรม” วัฒนธรรม. 52(พิเศษ) :
หน้า 56 – 65.

อนันต์ ตุ่มศิริ. “มาเลเซีย เบ้าหลอมหลากหลายวัฒนธรรม” วัฒนธรรม. 52(พิเศษ) :
หน้า 56 – 65.

เปโตรนาสทาวเวอร์ เป็นสถาปัตยกรรมที่โดดเด่นของกรุงกัวลาลัมเปอร์ ตั้งอยู่บริเวณใจกลางย่านธุรกิจของเมืองที่แวดล้อมด้วยสวนสาธารณะ ใช้เป็นอาคารสำนักงานซึ่งประกอบด้วยสำนักงานของบริษัทพลังงานและน้ำมันที่มีรัฐบาลมาเลเซียเป็นหุ้นหลัก

ประเทศที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม รวมถึงกลุ่มชนเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่งเดียว และมีสัญลักษณ์ด้านสถาปัตยกรรมยุคใหม่ที่คนส่วนใหญ่รู้จักถึงนั่นก็คือ ตึกแฝดที่สูงที่สุดในโลกนาม “เปโตรนาส” (Petronas Twin Towers) ที่นี้หลอมหลอมเชื้อชาติและศาสนาต่างๆ เข้าด้วยกัน ที่ซึ่งชาวมาเลย์ ชาวอินเดีย ชาวจีน และกลุ่มชาติพันธุ์อีกหลายกลุ่มอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขและสามัคคี

ฉบับพิเศษ ประชาคมอาเซียน ๕๗

อนันต์ ตุ่มศิริ. “มาเลเซีย เบ้าหลอมหลากหลายวัฒนธรรม” วัฒนธรรม. 52(พิเศษ) :
หน้า 56 – 65.

มาเลเซียประกอบด้วยประชากรหลายเชื้อชาติ โดยเฉพาะมลายูหรือมาเลย์ที่เป็น
คนส่วนใหญ่ของประเทศ รองลงมาจะมีจีนและอินเดีย นอกนั้นก็จะเป็นชนพื้นเมืองต่าง ๆ
นั้นทำให้ศิลปวัฒนธรรมของชาวมาเลเซียหลากหลาย และโดดเด่น โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่
ผูกพันอยู่กับศาสนาอิสลาม

ประวัติความเป็นมา

“มาเลเซีย” (Malaysia) มีเมืองหลวงชื่อ
“กัวลาลัมเปอร์” (Kuala Lumpur) ต้นกำเนิดของมาเลเซียเริ่ม
ที่รัฐมะละกา ในช่วงศตวรรษที่ ๑๕ ซึ่งมะละกาเจริญรุ่งเรือง
ถึงขีดสุด เนื่องจากเป็นจุดพักเรือพ่อค้าชาวตะวันตก ที่ล่อง
เรือผ่านช่องแคบมะละกามา เมืองมะละกาจึงเป็นส่วนหนึ่ง
ของเส้นทางสายเครื่องเทศอันลือชื่อ แต่นั่นก็ส่งผลให้
เป็นการล่อตาล่อใจชาติมหาอำนาจยิ่งนัก ในที่สุดมะละกา
ก็ตกเป็นเมืองขึ้นของโปรตุเกส ฮอลันดาและอังกฤษ ตาม
ลำดับ นอกจากนี้อังกฤษยังได้ครอบครองแหลมมลายู
ทั้งหมดอีกด้วย

ช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ ญี่ปุ่นขับไล่อังกฤษออกไป
แล้วปกครองมลายูแทน แต่ภายหลังสงคราม เมื่อญี่ปุ่น
พ่ายแพ้ อังกฤษก็เข้ามากำหนดระบอบอีกครั้ง และในที่สุด
พ.ศ. ๒๕๐๐ มลายูก็ได้เอกราชจากอังกฤษ และตั้งชื่อ
ประเทศว่า “สหพันธมลายา” ต่อมาเมื่อรวมรัฐซาบฮาร์ และ
รัฐซาราวักเข้าด้วยแล้ว ประเทศมาเลเซียจึงได้ถือกำเนิดขึ้น

ภูมิศาสตร์

มาเลเซียมีพื้นที่ ๓๓๐,๒๕๗ ตารางกิโลเมตร
ประกอบด้วยพื้นที่ ๒ ส่วนโดยมีทะเลจีนใต้กั้น ส่วนแรกคือ
“มาเลเซียตะวันตก” ตั้งอยู่บนคาบสมุทรมลายู มีพรมแดน
ติดประเทศไทยทางรัฐกลันตัน เปร๊ะ ปะลิส และเกดะห์ และ
ติดกับสิงคโปร์ทางรัฐยะโฮร์ ส่วนที่สอง คือ “มาเลเซียตะวันออก”

ตั้งอยู่บนเกาะบอร์เนียว (กาลิมันตัน) ประกอบด้วย ๒ รัฐ
คือ ซาบฮาร์และซาราวัก มีพรมแดนทิศใต้ติดอินโดนีเซียและ
มาเลเซียตะวันตก ล้อมรอบประเทศบรูไนด้วยรัฐซาราวัก

ภูมิอากาศ เนื่องจากตั้งอยู่ใกล้เส้นศูนย์สูตร จึงมี
อากาศร้อนชื้นแถบศูนย์สูตรอยู่ในอิทธิพลของลมมรสุม
ฤดูหนาวมีเฉลี่ย ๒๘ องศาเซลเซียส

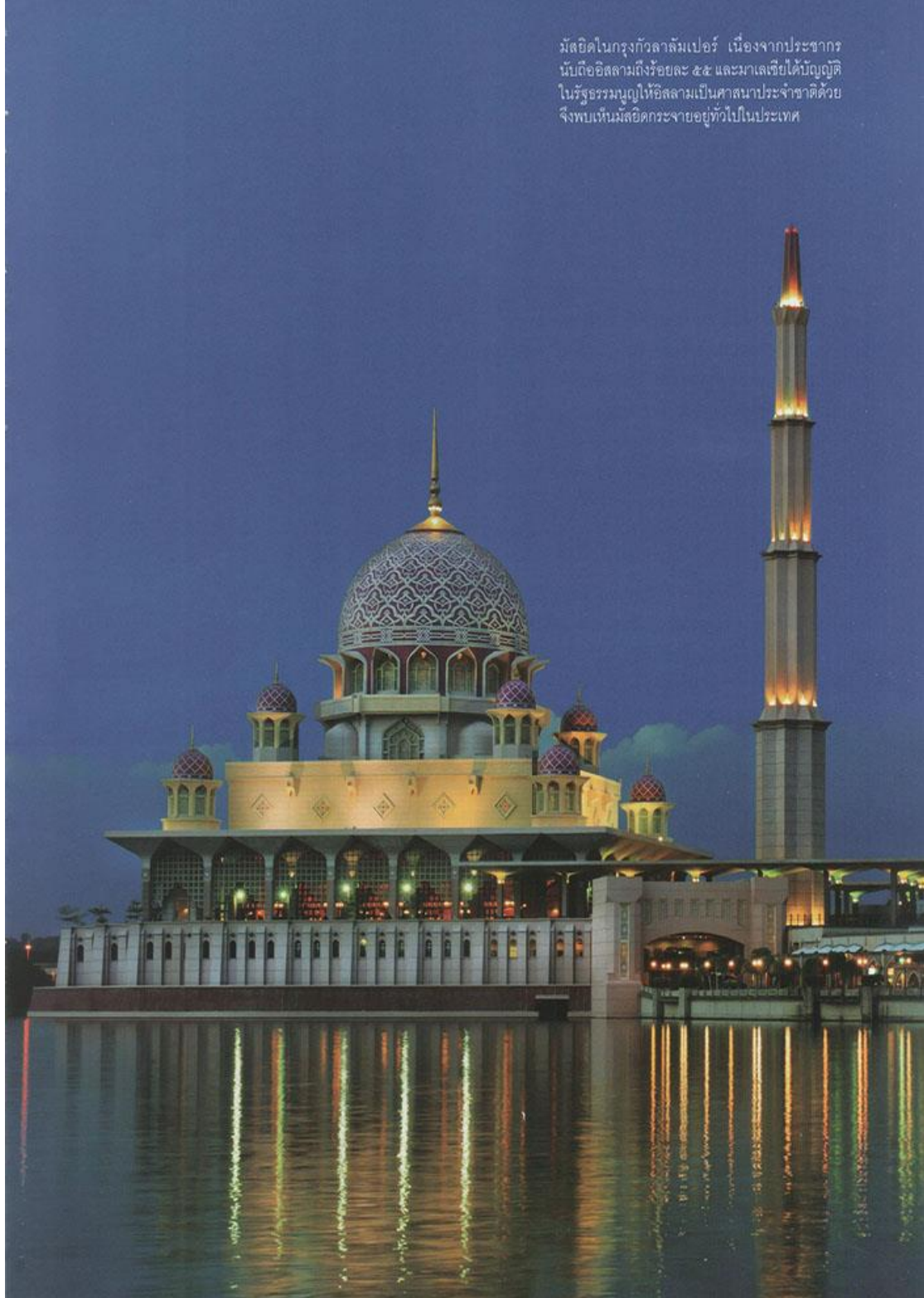
ประชากร ชาติพันธุ์

ประเทศมาเลเซียมีปัญหาประชากรหลากหลาย
เชื้อชาติ มีประชากร ๒๙.๗ ล้านคน ในอดีตเคยเกิด
สงครามกลางเมืองเนื่องจากการกีดกันทางเชื้อชาติ ซึ่ง
ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวมลายูร้อยละ ๕๐.๔ เรียกว่า
“ภูมิบุตร” (Bumiputra) คือ “บุตรแห่งแผ่นดิน” รวมไปถึง
ถึงชนดั้งเดิมของประเทศอีกส่วนหนึ่ง ได้แก่กลุ่มชนเผ่าใน
รัฐซาราวัก และรัฐซาบฮาร์ ซึ่งมีอยู่ร้อยละ ๑๑

ตามรัฐธรรมนูญของมาเลเซีย นั้น ชาวมลายูคือ
มุสลิม และอยู่ในกรอบวัฒนธรรมมลายู แต่ชาวภูมิบุตรที่
ไม่ใช่ชาวมลายูนั้น มีจำนวนกว่าครึ่งของประชากรในรัฐ
ซาราวัก (ได้แก่ชาวอูบันร้อยละ ๓๐) และร้อยละ ๖๐ ของ
ประชากรรัฐซาบฮาร์ (ได้แก่ชาวกาดาซัน-ดูซุนร้อยละ ๑๘
และชาวบาเจาะร้อยละ ๑๗) อีกทั้งยังมีชนพื้นเมืองดั้งเดิมของ
คาบสมุทรมลายูอีกกลุ่มหนึ่ง คือ “โอรัง อัสลี” (Orang Asli)

อนันต์ ตุ่มศิริ. “มาเลเซีย เบ้าหลอมหลากหลายวัฒนธรรม” วัฒนธรรม. 52(พิเศษ) :
หน้า 56 – 65.

อนันต์ ตุ่มศิริ. “มาเลเซีย เบ้าหลอมหลากหลายวัฒนธรรม” วัฒนธรรม. 52(พิเศษ) :
หน้า 56 – 65.

ประชากรกลุ่มใหญ่ที่ไม่ใช่ชาวมุสลิมหรือชนดั้งเดิม เป็นพวกที่เข้ามาใหม่ โดยเป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายจีน มีอยู่ ร้อยละ ๒๓.๗ ซึ่งมีกระจายอยู่ทั่วประเทศ และมี ชาวมาเลเซียเชื้อสายอินเดีย อีกร้อยละ ๗.๑ ของประชากร ส่วนใหญ่สืบเชื้อสายมาจากชาวทมิฬ แต่ยังมีชาวอินเดีย กลุ่มอื่นอย่าง เคราะห์ ปัญจาบ คุชราท และปาร์ซี เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีกลุ่มชาวมาเลเซียเชื้อสายไทย ที่อาศัยอยู่ในรัฐทางตอนเหนือของประเทศ อีกทั้งยังมีคน เชื้อสายชวา และมีนังกะเบนาในรัฐทางตอนใต้ของคาบสมุท รอย่างในรัฐยะโฮร์

ชุมชนลูกครึ่งคริสตัง (โปรตุเกส-มลายู) ที่นับถือ ศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก และชุมชนลูกครึ่งอื่น ๆ อย่าง ฮอลันดา และอังกฤษ ซึ่งส่วนมากก็จะอาศัยอยู่ในรัฐ มะละกา ส่วนเปอรานากัน หรือลูกครึ่งจีน-มลายู ส่วนมาก อาศัยอยู่ในรัฐมะละกา และมีชุมชนอยู่ในรัฐปีนัง

ความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นระหว่างหลายชนเผ่า และหลายวัฒนธรรมของประเทศ นอกจากชาวมลายูและ กลุ่มชนพื้นเมืองแล้ว ยังมีผู้อพยพมาจากจีน อินเดีย อินโดนีเซีย และส่วนอื่นของโลก ซึ่งรวมเข้าเป็นพลเมืองของ มาเลเซีย มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมอย่างน่าสนใจ อาจเนื่องมาจากการติดต่อสัมพันธ์นานปีกับภายนอกและ การปกครองโดยชาวโปรตุเกส ฮอลันดา และอังกฤษ ผลที่ เกิดตามมาคือการวิวัฒน์ของประเทศจนเปลี่ยนรูปของ วัฒนธรรม ดังจะเห็นได้จากการผสมผสานอย่างลงตัวของ ศาสนา กิจกรรมทางสังคม วัฒนธรรมขนบธรรมเนียม ประเพณี การแต่งกาย ภาษา และอาหาร

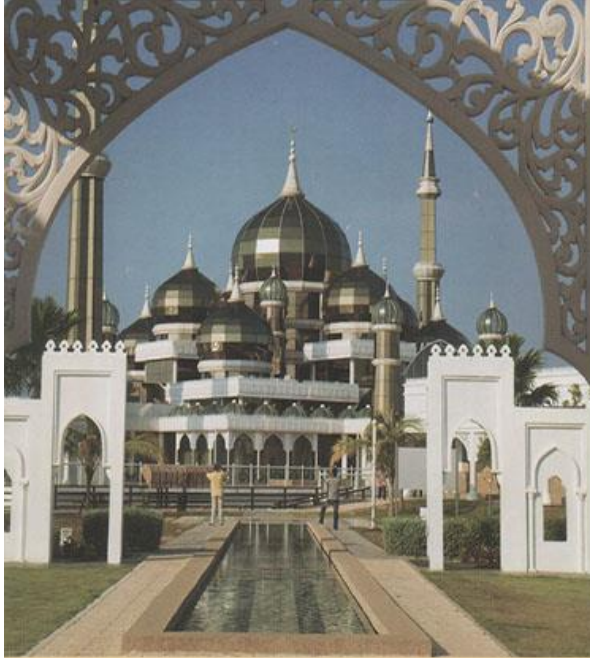
▲ ผู้เฒ่า Shahe Bin Jusoh กำลังเหลาไม้ทำวาว ซึ่งเป็นที่นิยมเล่น โนมาเลเซียกระทั่งมีการจัดเทศกาลประจำปีที่มีผู้คนให้ความสนใจอย่างล้นหลาม

ศาสนา

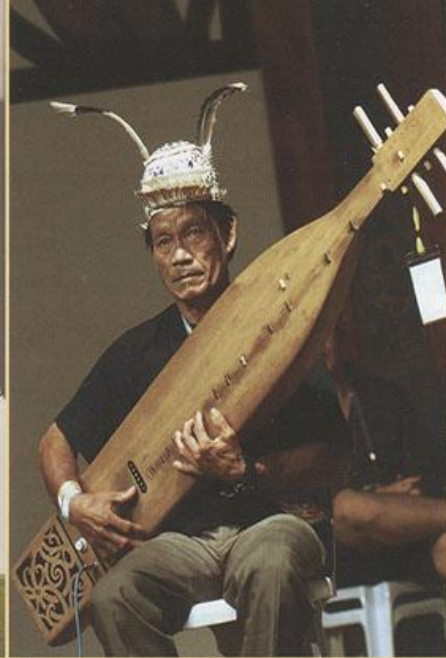
ประชากรนับถืออิสลามร้อยละ ๕๕ นับถือศาสนา พุทธร้อยละ ๒๕ นับถือศาสนาคริสต์ร้อยละ ๑๓ นับถือ ศาสนาฮินดูร้อยละ ๗ และศาสนาพื้นเมืองอื่น ๆ อีกร้อยละ ๔ แต่มาเลเซียบัญญัติในรัฐธรรมนูญให้อิสลามเป็นศาสนา ประจำชาติ และผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามจะได้รับเงินอุดหนุน เรื่องค่าครองชีพตามนโยบายของรัฐบาลมุบุด

อนันต์ ตุ่มศิริ. “มาเลเซีย เบ้าหลอมหลากหลายวัฒนธรรม” วัฒนธรรม. 52(พิเศษ) :
หน้า 56 – 65.

▲ มัสยิด Masjid Kristal (Crystal Mosque)

▲ Sape เป็นเครื่องดนตรีที่มีลักษณะคล้ายกีตาร์ มีความเรียบง่าย
เส้นแต่ละเส้นจะเป็นหนึ่งเสียง เสียงดนตรีที่เกิดจาก Sape มักจะ
ได้รับแรงบันดาลใจจากความฝัน

ศิลปวัฒนธรรม

ศิลปวัฒนธรรมของชาวมาเลเซียมีความคล้ายคลึงกับประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นหมู่เกาะ อิทธิพลของศาสนาอิสลามได้แพร่เข้ามาในแหลมมะละกา เนื่องด้วยมาเลเซียมีความหลากหลายทางเชื้อชาติจึงส่งผลถึงวัฒนธรรมตามไปด้วย แต่อย่างไรก็ตามมูลเหตุของวัฒนธรรมย่อยแยกที่จะหลีกพ้นจากศาสนา เช่นเดียวกับชาวมาเลเซียที่มีรากฐานทางวัฒนธรรมมาจากศาสนา โดยเฉพาะศาสนาอิสลาม เช่น การถือศีลอดในเดือนรอมฎอน ชาวมุสลิมมีการฉลองอย่างยิ่งใหญ่ในวันฮารีรายา (ฮารีรายอ) ซึ่งผู้คนจะแต่งชุดเสื้อผ้าใหม่เอี่ยมและออกมาประกอบพิธีกรรมทางศาสนาตั้งแต่เช้า มีการออกไปตระเวนเยี่ยมเยียนญาติพี่น้อง ส่วนเด็กๆ ก็จะได้รับแจกเงินจากญาติผู้ใหญ่ ซึ่งวันนี้ถือเป็นวันหยุดที่สำคัญของประเทศ

สำหรับชาวมาเลเซียเชื้อสายจีนนั้นก็จะมีวัฒนธรรมประเพณีเป็นของตัวเองเช่นกัน ซึ่งก็จะคล้ายๆ กับชาวจีนที่อยู่ตามประเทศต่างๆ มีการเฉลิมฉลองตรุษจีนหรือปีใหม่จีน มีการไหว้บรรพบุรุษ และไปเยี่ยมเยียนญาติผู้ใหญ่ มีการจัดงานเลี้ยงภายในครอบครัว นอกจากนี้ก็ยังมีเทศกาลโคมหรือเทศกาลไหว้พระจันทร์อีกด้วย

ส่วนชาวมาเลเซียเชื้อสายอินเดียจะมีการเฉลิมฉลองเทศกาล “ตีปาวาลีหรือตีปวาลี” ซึ่งเป็นเทศกาลแห่งประทีป โดยชาวฮินดูจะฉลองเทศกาลนี้ด้วยการสวดมนต์ขอพร มีการจัดงานรวมญาติ นอกจากนี้ยังมีเทศกาล “ไทพูซัม” ที่จัดขึ้นเพื่อบูชาพระขันธกุมาร หรือพระมูรกันเทพแห่งสงครามตามตำนานของชาวฮินดูเชื้อสายทมิฬ ซึ่งจะจัดงานเฉลิมฉลองกันในเดือน ๑๐ ตามปฏิทินทางจันทรคติ

อนันต์ ตุ่มศิริ. “มาเลเซีย เบ้าหลอมหลากหลายวัฒนธรรม” วัฒนธรรม. 52(พิเศษ) :
หน้า 56 – 65.

การแต่งกายชุดประจำชาติ ในวันครุชิด หรือวันอีด ซึ่งเป็นวันเฉลิมฉลองในศาสนาอิสลาม โดยในวันนี้ชาวมาเลเซียจะแต่งกายให้สะอาดเรียบร้อย ร่วมกันทำพิธีละหมาดที่สนามหรือในมัสยิด

เทศกาลทาเดา คาอามาตัน (Tadau Kaamatan)

เป็นเทศกาลประจำปีในรัฐซาบารห์ ซึ่งจะจัดในช่วงสิ้นเดือนพฤษภาคม อันเป็นเวลาสิ้นสุดของฤดูกาลเก็บเกี่ยวข้าว และเริ่มต้นฤดูกาลใหม่ ซึ่งจะมีพิธีกรรมตามความเชื่อในการทำเกษตร และมีการแสดงระบำพื้นเมือง และขับร้องบทเพลงท้องถิ่นเพื่อเฉลิมฉลองด้วย

 การแต่งกาย

ชุดประจำชาติของมาเลเซียของฝ่ายชายเรียกว่า “บาจุมลายู” (Baju Melayu) หมายถึง เสื้อมลายู โดยสวมเสื้อคอตั้งแขนยาว กับกางเกงขายาวซึ่งตัดจากผ้าชนิดเดียวกัน และมีโล่ร้งพื้นเอวทับอีกชั้น สวมหมวกก้ามหอยีแบบมุสลิมที่เรียกว่า “ซอเกาะ” หรือมีผ้าพัน และสวมรองเท้าหนังแบบสากล

ส่วนของฝ่ายหญิงเรียกว่า “บาจู กูรุง” (Baju Kurung) สวมเสื้อแขนยาว ชายเสี้ยวยาว บางครั้งอาจยาวถึงเข่า หรือเสื้อ “คะบาย่า” เป็นเสื้อแขนยาวสี่สไลและมียาลยจุดอกไม้ ขนาดพอดีตัวปิดถึงสะโพก ส่วนกระโปรงยาวคลุมเท้าหรือผ้าข้าง บางครั้งมีผ้าคล้องคอ สวมผ้าคลุมผมและสวมรองเท้าแตะหรือรองเท้าส้นสูงแบบสากล

 อาหารการกิน

อาหารมาเลเซียมีจุดเด่นที่การใช้เครื่องเทศและสมุนไพร มีความคล้ายคลึงกับอาหารสิงคโปร์ บรูไน และอินโดนีเซีย เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวมลายูเหมือนกัน

นาซี เลอแม็ก (Nasi Lemak) เป็นข้าวผัดกับกะทิ และสมุนไพร พร้อมกับปลากะตักทอด มีแตงกวาหั่น ไข่ต้มสุก และถั่วอบ นิยมรับประทานเป็นอาหารเช้า โดยนาซีเลอแม็ก แบบเดิมนั้นจะห่อในใบตอง

จังก้วยเตี่ยวหรือผัดหมี่ (Char Kway Teow) เป็นการนำเส้นก้วยเตี่ยวไปผัดกับเครื่องต่างๆ สมัยก่อนจะ

นาซี เลอแม็ก

จังก้วยเตี่ยวหรือผัดหมี่

อนันต์ ตุ่มศิริ. “มาเลเซีย เบ้าหลอมหลากหลายวัฒนธรรม” วัฒนธรรม. 52(พิเศษ) :
หน้า 56 – 65.

เป็นอาหารของคนจน ภายหลังก็เป็นที่นิยมไปทั่วประเทศ จึงมีการนำมาปรับปรุงสูตรให้เข้ากับประเพณีการกินอาหาร ฮาลาลของชาวมุสลิม จนปัจจุบันจำก่ายเดียวก็มีมากมาย หลายสูตร

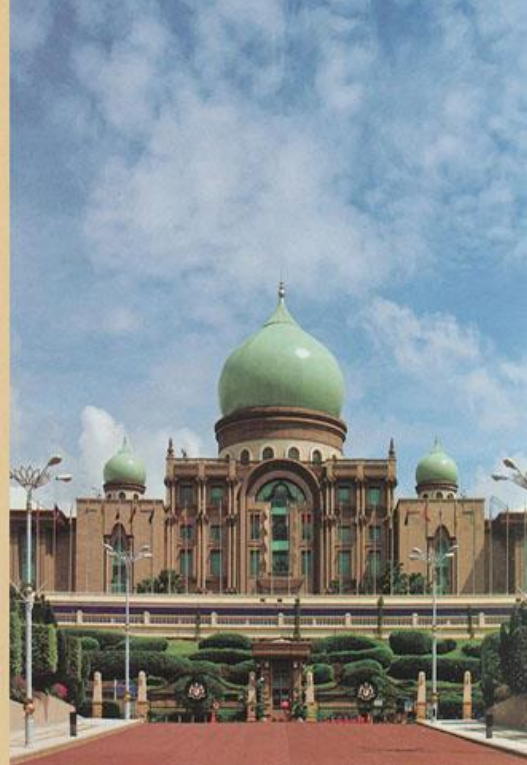
เรงดั่ง (Ren Dang) ถือเป็นอาหารจานเนื้อยอดนิยม มักรับประทานคู่กับนาซีเลมกั ซึ่งจะมีทั้งเรงดั่งเนื้อและเรงดั่งไก่ แต่เดิมนั้นนิยมรับประทานคู่กับปิต (ข้าวเหนียว) และเลม้ง (ข้าวหลาม) ซึ่งเรงดั่งนั้นเป็นการนำเนื้อมาต้มกับ ข่า ตะไคร้ ใบมะกรูด ขมิ้น และใบมะขาม เคี่ยวให้เข้าเนื้อ โดยชาวมาเลเซียเชื่อว่า หากอยากจะรับประทานเรงดั่งให้อร่อย ยิ่งขึ้นจะต้องทิ้งไว้ ๑ ถึง ๒ วัน

ขนมคูเอ (Kuih) ขนมหวานที่รับวัฒนธรรมมาจาก ชาวจีนฮกเกี้ยน โดยจะทำจากแป้งเป็นหลัก มีทั้งแบบคาว และหวาน

บ้านเรือนที่อยู่อาศัย

บ้านเรือนดั้งเดิมของมาเลเซียนั้นเป็นการสร้าง เพื่อให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของประเทศเช่นเดียวกับไทย ซึ่งอยู่ในสภาพอากาศร้อนชื้น เช่น บ้านใต้ถุนสูงที่จะช่วยให้อากาศ ด้านล่างของตัวบ้านถ่ายเทได้ดี ภายในบ้านเย็นอยู่เสมอ ในขณะที่เดียวกันก็ลดความเสี่ยงจากน้ำท่วม มีการสร้าง หลังคาสูง และหน้าต่างขนาดใหญ่ ไม่เพียงแต่ช่วยถ่ายเท อากาศในบ้านเท่านั้น แต่ยังมีลดละยธรรมชาติที่ประณีต สวยงามอีกด้วย

สถาปัตยกรรมแบบจีนดั้งเดิม และสถาปัตยกรรม “บ้านป่า ยาหยง” ก็ยังมีให้เห็นอยู่ โดยตัวอย่างของ สถาปัตยกรรมดั้งเดิมได้แก่วัดจีน ซึ่งพบได้ทั่วประเทศ ส่วนบ้านเก่าหลายหลัง โดยเฉพาะในมะละกาและปีนังนั้น จะเป็นมรดกทางสถาปัตยกรรมแบบบ้านป่า ยาหยง ซึ่งมีลาน บ้านในร่ม และปลูกกระเบื้องสีดินสอไสสวยงาม

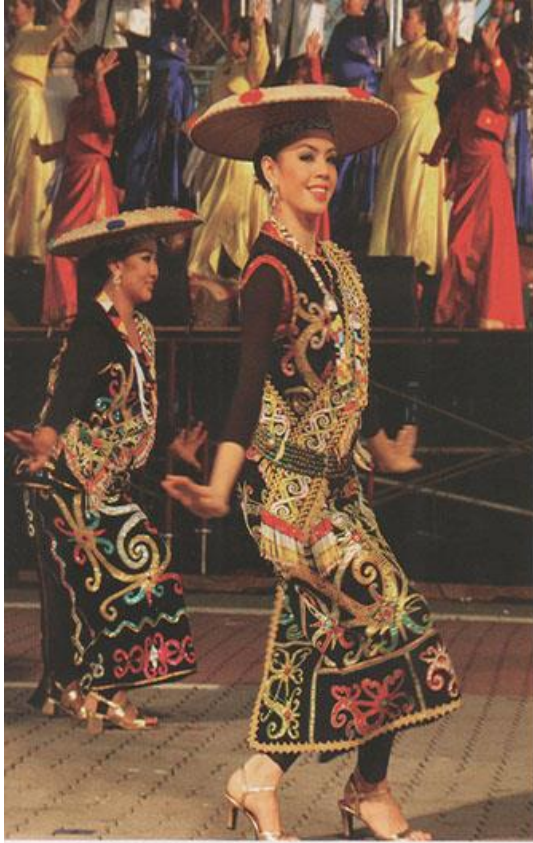
สำนักนายกรัฐมนตรีมาเลเซีย

ปัจจุบันบ้านเรือนของชาวมาเลเซียหรือชาว อิสลามจะนำรูปแบบผสมผสานจากสถาปัตยกรรมหลากหลาย เพื่อประยุกต์มาใช้ เช่น อาคารพิพิธภัณฑ์ศิลปะ อิสลาม และอาคารจำนวนมากใน “รัฐปุตราจายา” (ที่ตั้ง รัฐบาลแห่งใหม่) และสุเหร่าหลายแห่งทั่วประเทศ

นอกจากนั้นอีกหนึ่งสิ่งปลูกสร้างที่กลายเป็น สัญลักษณ์หนึ่งของมาเลเซียก็คือ “อาคารปิโตรนาส” อาคารแฝดที่สูงที่สุดในโลก โดยสูงถึง ๘๘ ชั้น สร้างจากแรงบันดาลใจในรูปทรงเรขาคณิตของอิสลาม โดยสร้างเสร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๙ ภายในมีห้างสรรพสินค้า ด้านบนจะเป็น ศูนย์วิทยาศาสตร์ พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ และศูนย์ประชุม กัวลาลัมเปอร์

อนันต์ ตุ่มศิริ. “มาเลเซีย เบ้าหลอมหลากหลายวัฒนธรรม” วัฒนธรรม. 52(พิเศษ) :
หน้า 56 – 65.

▲ การเต้นรำของชาวมาเลเซีย เป็นประจำพื้นเมือง มักเล่นกัน
ช่วงสิ้นสุดของฤดูกาลเก็บเกี่ยวข้าวและเริ่มต้นฤดูกาลใหม่

ศิลปะการแสดง

ด้วยความที่มีรากฐานทางวัฒนธรรมร่วมกับ
ชาวอินโดนีเซีย อีกทั้งยังเป็นกลุ่มชนจากชาติพันธุ์เดียวกัน
คือ ชาวมาเลย์ หรือ ชาวมาเลเซียเชื้อสายอินเดียน ซึ่งรับ
อารยธรรมของอินเดียนและมุสลิมเหมือนกัน แต่ในด้านศิลปะ
การแสดงนั้นจะแตกต่างอยู่พอสมควร ซึ่งการแสดงที่โดดเด่น
ของมาเลเซียจะมีกลิ่นอายทางวัฒนธรรมจากชาติอื่นเข้ามา
ปะปนอยู่ด้วย เช่น อุปรากรจีน เป็นต้น

การรำซาบิน (Zapin) เป็นการแสดงการฟ้อนรำ
หมู่ ซึ่งเป็นศิลปะพื้นเมืองของชาวมาเลเซีย โดยเป็นการ
ฟ้อนรำที่ได้รับอิทธิพลมาจากดินแดนอาระเบีย โดยมี
ผู้แสดงเป็นหญิงชายจำนวน ๒ คู่ เดินตามจังหวะกีตาร์แบบ
อาระเบียน และกลองเล็กสองหน้าที่บรรเลงจากซ้ายไปขวา

บังซาวัน เป็นการแสดงละครเวทีที่สร้างขึ้นในยุคใหม่
ช่วงพุทธศตวรรษที่ ๒๕ โดยจะเป็นละครที่ได้รับความนิยม
มาก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ เนื้อเรื่องที่นำมาแสดงก็จะนำ
มาจากประวัติศาสตร์ของมาเลเซีย นิทานอาหรับ วรรณกรรม
อิสลาม และจากสื่อบันเทิงสมัยใหม่ เช่น เนื้อร้องจาก
ภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยมสูง เป็นต้น โดยในช่วง

เอกสารอ้างอิง

ข้อมูลพื้นฐานสหพันธรัฐมาเลเซีย. วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา. ชลบุรี : มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๑.

ASEAN mini book, กรุงเทพฯ : กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, ๒๕๕๔.

อาเซียนไอลท์ ๒๕๕๔, กรุงเทพฯ : กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, ๒๕๕๔.

มารูจักอาเซียนกันเถอะ, กรุงเทพฯ : กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, ๒๕๕๓.

มาลินี ดิลกวัฒน์, ระบำและละครในเอเชีย, กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๓.

๖๔ วัฒนธรรม

อนันต์ ตุ่มศิริ. “มาเลเซีย เบ้าหลอมหลากหลายวัฒนธรรม” วัฒนธรรม. 52(พิเศษ) :
หน้า 56 – 65.

ตัวอย่างอักษรยาวี ในภาษามลายู

ا	ب	ت	ث	ج	چ	ح	خ	د	ذ	ر	ز
الف	باء	تاء	ثاء	جيم	چاء	حاء	خاء	دال	ذال	راء	زاي
س	ش	ص	ض	ط	ظ	ع	غ	غ	ف	ق	ق
سين	شين	صاد	ضاد	طاء	ظاء	عين	غين	غاء	فاء	قاف	قاف
ك	گ	ل	م	ن	و	ه	لا	ء	ي	ي	ن
كاف	گاء	لام	ميم	نون	واو	زاء	هاء	لام	الف	همزه	باء

← การรำชาบิน

ประโยคง่ายๆ รู้ไว้ใช้ว่า...

- ซาลามัต ดาตัง = สวัสดี
- เทริมา กะซี = ขอขอบคุณ
- อาอาฟ = ขอโทษ
- ซีลา = กรณณา
- อาปา กานา = สบายดีไหม
- อาปาคา มาซา = ก็เมองแล้ว
- ตี มานา = อยู่ที่ไหน
- ซาลามัต ดิงกัล = ลาก่อน
- เบรปา = ราคาเท่าไร
- แทนดาส = ห้องน้ำ
- จัวลัน ซาซา = ลดราคาได้มั๊ย
- โบเลกา อันดา เบอรจากับ บาสซาซา อิงเกริส = คุณพูดภาษาอังกฤษได้มั๊ย

ภาษา

มาเลเซียใช้ภาษามลายู (ตัวอักษรยาวี) เป็นภาษาราชการ และเป็นภาษาประจำชาติด้วย ในอดีตนั้นชาวมาเลย์ใช้อักษรยาวีเป็นภาษาเขียน ซึ่งเป็นตัวอักษรที่ประยุกต์มาจากอาหรับ แต่ปัจจุบันได้เปลี่ยนมาใช้อักษรโรมันหรืออักษรโรมันแทน เพราะมีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน

อักษรโรมันมีพยัญชนะ ๒๖ ตัว และสระ ๕ ตัว เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ และนอกจากภาษามลายูแล้ว ในมาเลเซียก็ยังมีภาษาจีนและภาษาทมิฬด้วย เนื่องจากมีชาวจีนกว่าร้อยละ ๒๕ และชาวอินเดียร้อยละ ๑๐ ดังนั้นการใช้ภาษาจึงเป็นไปตามวัฒนธรรมของแต่ละเชื้อชาติ

ฉบับพิเศษ ประชาคมอาเซียน ๖๕